

РЕШЕНИЕ

№ 34241

гр. София, 20.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 06.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Спас Спасов

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **8263** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на О. П., гражданка на Руската Федерация с ЛНЧ [ЕГН], чрез адв. П. В., срещу отказ № 5364р-15706/11.07.2025 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България, с правно осн. чл. 33к от ЗЧРБ, издаден от заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР.

В жалбата и в с.з. се сочи, че заявителката отговаря на изискванията за заемане на длъжността, за която е сключила договор с дружеството „Рингсентрал България“ ЕООД, поради което отказът се явява материално незаконосъобразен. Искане се отмяна на административния акт. Претендират се разноски.

Ответникът - заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР в с.з. чрез юрк. Т. оспорва жалбата като неоснователна. Сочил, че административният орган е обвързан от становището на Агенцията по заетостта. След като от Агенцията е издадено отрицателно становище, то при условията на обвързана компетентност няма процесуална възможност за издаване на административен акт с положително съдържание. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност досежно претендираните от жалбоподателя разноски.

Жалбата е допустима. Подадена е от лице-адресат на индивидуален административен акт, засягащ правната му сфера неблагоприятно. Жалбата е подадена и в преклузивния срок и подлежи на разглеждане по същество.

От фактическа страна съдът установява следното:

Страните не спорят, че чужденката е подала заявление рег. № П-5910/20.03.2025 г. за предоставяне на право на продължително пребиваване с правно основание чл. 33к от ЗЧРБ.

С писмо УРИ 53641/10.06.2025 г. Дирекция „Миграция“ е уведомена от Агенцията по заетостта за издадено отрицателно становище, тъй като приложените документи от заявителя не давали основание за предоставяне на достъп до пазара на труда за разрешение за продължително пребиваване и работа тип „Синя карта“. По-конкретно, изложено е, че П. е предоставила копие на коригиран трудов договор за длъжността „експерт комуникации“ с код по НКПД 2153 6014, която длъжност следва да се упражнява от лица с компетентност – инженер по комуникационни технологии, а представената от П. диплома за „учител по английски и немски език“ не е релевантна към длъжността, за която е сключен трудов договор, като е посочена и относимата нормативна уредба – чл. 17, ал. 2, т. 1, б. „а“ от ЗТМТМ (редакция към ДВ бр. 8/25.01. 2023 г.).

Като се е позовал на отрицателното становище на Агенцията по заетостта решаващият орган е постановил обжалвания отказ на осн. чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ.

При тези факти съдът намира жалбата за основателна.

Отказът е издаден от компетентен административен орган по административен контрол на чужденците съгласно чл. 14, ал. 1 от ППЗЧРБ – заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР въз основа на правомощия, делегирани със заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР при допустима делегация на осн. чл. 20, ал. 3 от ПУДМВР. Същият е мотивиран от фактическа и правна страна по смисъла на чл. 59, ал. 2, т.4 АПК. За мотивиране на обжалвания акт са послужили съображенията, изложени в писменото отрицателно становище № СМ-10650/13.06.2025 г. на Агенцията по заетостта. Няма пречка мотивите да бъдат изложени в отделен документ, с оглед разрешението, предвидено с ТР 16/1975 на ОСГК на ВС.

Липсват данни за допуснати в хода на административното производство съществени процесуални нарушения – такива, които съществено са ограничили правото на защита на засегнатото лице или ако не бяха допуснати, органът би постановил решение в различен смисъл.

Страните не спорят за фактите. Спорът е правен и касае обстоятелството дали квалификацията на оспорващата отговаря на изискванията на чл. 17 от ЗТМТМ.

По арг. от чл. 17, ал. 1 от ЗТМТМ решаващият орган издава административния акт при условията на обвързана компетентност. Становището на АЗ съставлява изискуемо мнение на друг орган, различен от водещия производството – орган по чл. 53 от АПК. Доколкото това становище е част от производството по издаване на крайния акт, то не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, но подлежи на проверка за законосъобразност именно в съдебното производство поради липсата на друг ред за защита (вж. решение № 3921/14.04.2025 г. по адм. д. № 1750/2025 г. на ВАС и др.).

Видно от представеното копие на сключения (редактиран) трудов договор, същият е сключен за длъжност „експерт комуникации“ с код по НКПД 2153-6014.

Принципно вярно е съждението на Агенцията по заетостта, че длъжностите с код 2153 се заемат от лица – инженери по комуникационни технологии. При обосноваване на този извод обаче АЗ е подхождала твърде формално.

Наименованието на длъжността с посочения код е задължителен реквизит на трудовия договор (чл. 66, ал. 4 от КТ). Същевременно обаче в същия чл. 66, ал. 1, т. 2 на КТ е посочено, че освен наименованието, работодателят следва да посочи и какъв е характерът на работата.

В приложената по делото обосновка, оформена като длъжностна характеристика, работодателят е представил таблица с описание на всички длъжности, заемани в дружеството. По отношение на О. П., най-отдолу (л. 42 гръб), са посочени следните задължения: подпомагане на управлението и планирането на конкретни комуникационни дейности, подпомагане на планирането, редактирането и изготвянето на съдържание за различни комуникационни канали (напр. уеб

социални мрежи, бюлетини; информационни дейности и привличане на заинтересовани страни и мрежи, осъществяване на пряка връзка с външни дружества и изпълнители, ако е необходимо: други дейности, възложени на екипа за комуникация и всякакви други задачи, свързани с неговата/нейната област, според необходимостта.

Важно е обстоятелството, че в самата обосновка, с дата 20.03.2025 г. е посочено, че П. е сключила договор за длъжност „специалист комуникации“ с код по НКПД код 24216015 (различна от посочената в трудовия договор), която длъжност корелира със задълженията и образованието на чужденката, но това несъответствие не е било констатирано от Агенцията по заетостта.

Обосновката, оформена като длъжностна характеристика, е част от административната преписка, същата не е оспорена от страните и се ползва с доказателствена сила.

Трайна и непротиворечива е практиката на Върховния касационен съд, че длъжността се определя не от наименованието, а от съдържанието на работните задължения (вж. решение № 611/15.12.2010 г. по гр. д. № 1288/2009 г. на ВКС, IV г.о.). Този извод се налага и от Методологията на националната класификация на професиите и длъжностите – НКПД 2011, в чиито чл. 5 се сочи, че посочването на професия с даден код има предимно статистически, а не правнообвързващи функции. В случая се касае за допусната грешка при оформянето на трудовия договор и неправилно пренасяне на заеманата длъжност и неправилния код по НКПД от работодателя.

Доколкото при първоначалното представяне на трудовия договор и обосновката е било налице противоречие, органът по чл. 53 от АПК е следвало да го констатира и да даде указания в тази насока – а именно – длъжността в трудовия договор да се съобрази с тази, посочена в обосновката, след като задълженията и посочената длъжност корелират с образованието на оспорващата. Това обстоятелство е следвало да залегне в указанията до работодателя, дадени от Агенцията по заетостта, което ако бе сторено, би довело до различен правен резултат.

Предвид че жалбоподателката притежава изискуемото висше образование, обосноваващо наличието на предпоставките по § 1, т. 1, б. „а“, вр. чл. 17, ал. 2, т. 1 от ЗМТМТМ, относимо към основните задължения, посочени в обосновката на работодателя, то изводът за липса на необходимите предпоставки се явява незаконосъобразен, която незаконосъобразност влече и като последица отменяемост на обжалвания административен акт.

По изложените съображения обжалваният отказ се явява незаконосъобразен по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК и на основание чл. 172, ал. 2 АПК следва да бъде отменен.

При този изход на спора и на основание чл. 143, ал. 1 АПК на жалбоподателя следва да бъдат присъдени направените в производството разноски в размер на 10 лв. за държавна такса.

Така мотивиран, Административен Съд С.-град, Първо отделение, 84-ти състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на О. П., гражданка на Руската Федерация с ЛНЧ [ЕГН], отказ № 5364р-15706/11.07.2025 г. за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България, с правно осн. чл. 33к от ЗЧРБ, издаден от заместник-директор на Дирекция „Миграция“ – МВР.

ВРЪЩА делото като преписка на компетентния административен орган при Дирекция „Миграция“ – МВР за постановяване на нов акт по заявление рег. № П-5910/20.03.2025 г. на О. П. при съобразяване с тълкуването на закона, дадено в настоящето решение.

ОСЪЖДА Дирекция „Миграция“ – МВР да заплати на О. П., гражданка на Руската Федерация с ЛНЧ [ЕГН] сумата 10 лева разноски по делото

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му пред
Върховния административен съд